

Arrest

nr. 188 459 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.09.2016 werd ingediend door:

Naam: T(...) Voorna(a)m(en): J(...) Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ' De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis§2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Immers, gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen.

Als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan legt betrokkene volgende documenten voor:

- Kopie van de erkenningsakte door betrokkene dd. 14.07.2016 van het minderjarig Belgisch kind A(...) C(...) O(...) met toestemming van de moeder

- Een verklaring dd 01.12.2016 van de moeder mevrouw A(...) E(...) dat betrokkene om de 2 weken het kind komt bezoeken en de vraag dat hij dan ook meebetaald voor de onkosten van het kind. Als bewijs hiervan worden 4 foto's voorgelegd van betrokkene met het kind, 3 poststortingsbewijzen van telkens 100 € dd. 10.10.2016 – 16.11.2016 en 14.12.2014 + een foto van de aankoop van een smartphone Galaxy als bewijs van financiële band met het kind

Aan de hand van de voorgelegde stukken werd niet afdoende het bewijs geleverd van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon. Kennelijk heeft de erkenning van het kind door betrokkene jarenlang op zich laten wachten. Dit kan bezwaarlijk als een teken van een nauwe affectieve band worden beschouwd. Een paar foto's die getuigen van 1 enkele ontmoeting tussen vader en kind waarbij het kind de smartphone Galaxy mag vasthouden, kan daar geen afbreuk aan doen. Wat betreft de financiële bijdrage die betrokkene heeft geleverd, ook deze bewijzen zijn dusdanig mager, dat er niet kan worden vastgesteld dat betrokkene daadwerkelijk het vaderschap opneemt tegenover het kind. Amper drie keer een klein bedrag overmaken voor een kind van instussen 9 jaar is niet voldoende als engagement.

Met de voorgelegde stukken is niet afdoende bewezen dat er heden zowel een financiële als een affectieve band bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van medische problemen blijkt hier nergens sprake. Wat het gezins- en familieleven betreft, alsook het belang van het kind, werd reeds hierboven opgemerkt dat betrokkene niet voldoende aantoont een financiële/affectieve band te hebben met het minderjarige kind, vandaar dat niet kan gesteld worden dat het bevel zijn gezinsleven schendt of het belang van het kind zou schenden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling.

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

Schending van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980.

A. Neerlegging van documenten bij het gemeentebestuur.

Verzoeker heeft de documenten meegedeeld die door het gemeentebestuur gevraagd werden. Het is niet de fout van verzoeker dat het gemeentebestuur enkel deze documenten gevraagd heeft. Het eerste document betreft de erkenningsakte van zijn kind en het is normaal dat dit document wordt meegedeeld. Het tweede document betreft de verklaring van de moeder dat verzoeker om de twee weken op bezoek komt bij zijn kind. Verzoeker heeft van het gemeentebestuur drie betalingsbewijzen van onderhoudsgeld bezorgd.

Aan de hand van deze documenten is de affectieve band tussen verzoeker en zijn kind voldoende bewezen en heeft verzoeker recht op een verblijf van meer dan drie maanden.

Bewijzen van affectieve verwantschap tussen verzoeker en zijn Belgisch kind.

- Verzoeker woonde op het ogenblik van de geboorte van zijn kind samen met de moeder van het kind en verzoeker was aanwezig bij de geboorte van het kind. Verzoeker legt zes foto's neer die in het ziekenhuis waar de bevalling plaatsvond genomen werden.

- Verzoeker deelt nog drie andere betalingsbewijzen van onderhoudsgeld voor zijn kind mee. Het betreft een betaling op 14.09.2016 van 200,00 euro, een betaling van 27.03.2017 van 100,00 euro en een betaling van 14.12.2016 van 100,00 euro. !

- In het verleden wenste de moeder van het kind niet dat er betalingen via de bank gebeurden en diende verzoeker aan de moeder steeds een betaling te doen wanneer hij bij het kind op bezoek kwam.

- Verzoeker legt een verklaring neer van de moeder van het kind waaruit blijkt dat de verstandhouding tussen verzoeker en de moeder niet zeer goed was. Verzoeker was op dat ogenblik illegaal en door deze moeilijke verstandhouding was een samenwonen niet mogelijk. De moeder schrijft dat verzoeker echter telefonisch contact heeft onderhouden en hij gedurende een bepaalde periode verbleef in het noorden van Frankrijk en er geen contact meer was. De moeder verwijst naar het advies van haar psycholoog mevrouw G(...) S(...). Mevrouw S(...) zegt dat er voor haar dochter nood is aan contact met de vader waardoor zij ermee akkoord is gegaan om verzoeker opnieuw in hun leven toe te laten. Verzoeker doet momenteel zijn best op sociaal en financieel vlak.

- Verzoeker zou in de toekomst zijn verplichtingen naar zijn dochter toe opnemen en verdere contacten met haar onderhouden en hij is thans ook in de mogelijkheid om financieel bij te dragen in de kosten en opvoeding van zijn dochter. Verzoeker was na de aanvraag van de verblijfskaart op 16.09.2016 in de mogelijkheid om te werken en hij heeft sindsdien ononderbroken gewerkt zoals blijkt uit de loonfiches die meegedeeld worden.

C. Conclusie.

Verzoeker had een relatie met mevrouw A(...) en hieruit is een dochter geboren maar door relationele omstandigheden was verzoeker in de onmogelijkheid om zijn verplichtingen naar zijn dochter toe op te nemen. Hij heeft in de eerste jaren na de samenwoning telefonisch contact blijven houden maar de contacten waren moeilijk omdat verzoeker geen legaal verblijf had en geen inkomsten. Door het feit dat zijn dochter nood had aan contact met verzoeker en via tussenkomst van een psycholoog is de moeder ermee akkoord gegaan dat verzoeker opnieuw regelmatig contact had met zijn dochter en is er dus sprake van een affectieve band met zijn dochter en kan verzoeker ook financieel bijdragen in de opvoeding van zijn dochter."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat

de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

2.3. In een eerste middelonderdeel stelt verzoekende partij dat zij de documenten heeft meegedeeld die door het gemeentebestuur werden gevraagd en dat het niet haar fout is dat het gemeentebestuur enkel deze documenten heeft gevraagd.

In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat in de bijlage 19ter van 16 september 2016 duidelijk wordt gesteld dat verzoekende partij wordt verzocht om “*documenten houdende een bewijs van een affectieve en financiële band met haar dochter voor te leggen*”. Dit wordt ter zitting door verzoeker niet betwist. In die optiek moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag, waarbij de bewijslast bij de aanvrager ligt, van wie dus kan worden verwacht dat hij bij zijn aanvraag alle documenten voegt die hij nuttig en dienstig acht om zijn aanspraken te rechtvaardigen, in casu dus voor wat betreft het bestaan van een affectieve en financiële band met zijn dochter. Dat het gemeentebestuur ergens in gebreke zou zijn gebleven is dan ook geenszins aangetoond.

Het gevraagde bewijs kan met elk passend middel worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het bestaan van de financiële en affectieve band. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij bij haar aanvraag de volgende stukken heeft gevoegd:

“- Kopie van de erkenningsakte door betrokkene dd. 14.07.2016 van het minderjarig Belgisch kind A(...) C(...) O(...) met toestemming van de moeder

- Een verklaring dd 01.12.2016 van de moeder mevrouw A(...) E(...) dat betrokkene om de 2 weken het kind komt bezoeken en de vraag dat hij dan ook meebetaald voor de onkosten van het kind. Als bewijs hiervan worden 4 foto's voorgelegd van betrokkene met het kind, 3 poststortingsbewijzen van telkens

100 € dd. 10.10.2016 – 16.11.2016 en 14.12.2014 + een foto van de aankoop van een smartphone Galaxy als bewijs van financiële band met het kind "

De vraag die zich dus stelt is of de verzoekende partij aantoonde dat de gemachtigde deze stukken op een kennelijk onredelijke manier heeft beoordeeld, zoals zij meent te kunnen stellen.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat, waar de gemachtigde aangaande erkenningsakte oordeelt dat de erkenning van het jarenlang op zich heeft laten wachten, wat bezwaarlijk kan worden beschouwd als een nauwe affectieve band.

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat zij op het ogenblik van de geboorte samenwoonde met de moeder van het kind, en dat zij de geboorte meemaakte, ten bewijze waarvan hij foto's neerlegt. Zij legt verder een verklaring neer waaruit zou blijken dat de verstandhouding tussen verzoekende partij en de moeder van het kind niet zeer goed was, dat er voor een bepaalde periode telefonisch contact, dat de moeder recentelijk akkoord is om verzoekende partij terug in haar leven toe te laten. Uit de aanvraag blijkt evenwel dat zij daarover geen gewag heeft gemaakt, zodat zij dit element niet voor de eerste keer kan invoeren voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van het betoog van de verzoekende partij ten opzichte van het standpunt van de gemachtigde waar die van oordeel is dat de financiële bijdrage waarvan bewijs werd geleverd erg mager is, gezien er amper drie keer een klein bedrag werd overgemaakt voor een kind dat intussen negen jaar is zodat derhalve niet kan worden vastgesteld dat verzoekende partij daadwerkelijk haar vaderschap opneemt: de verzoekende partij verwijst dienaangaande weliswaar naar drie bijkomende betalingsbewijzen van onderhoudsgeld, en betoogt verder dat de moeder van het kind in het verleden niet wenste dat de betalingen via de bank gebeurden maar dat deze cash dienden te gebeuren wanneer verzoekende partij bij het kind op bezoek kwam, maar ook hier gaat het om elementen die ten tijde van de aanvraag niet aan de verwerende partij werden voorgelegd, zodat hiermee ook geen rekening kan worden gehouden om de motivering in een ander daglicht te stellen, nog daargelaten de vaststelling dat aan deze laatste beweringen geen enkele bewijskracht kan worden toegeschreven.

De verzoekende partij toont dus niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de stukken van het dossier, heeft geoordeeld dat niet afdoende is bewezen dat er tussen de verzoekende partij en haar dochter een financiële en affectieve band bestaat, of dat zij daarover niet of niet afdoende heeft gemotiveerd. Haar bewering dat zij in de toekomst haar verplichtingen zal nakomen naar het kind toe en loonfiches neerlegt die aantonen dat zij werk heeft, doet daaraan geen afbreuk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS